

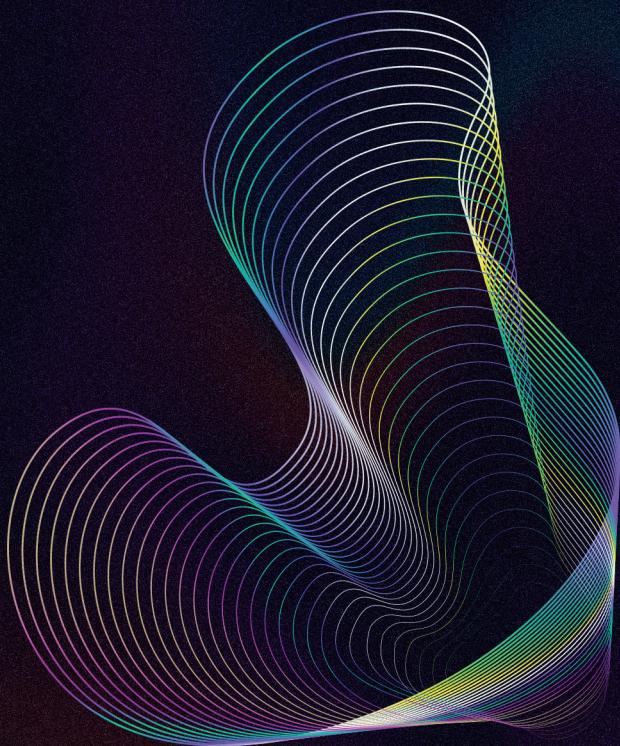
ŠIUOLAIKINĖ LIETUVIŲ LITERATŪRA:

TARP ESTETIKOS,
TERAPIJOS IR VERSLO

TARPDALYKINĖ MOKSLINĖ KONFERENCIJA

PROGRAMA

TARPDALYKINĖ MOKSLINĖ KONFERENCIJA

ŠIUOLAIKINĖ LIETUVIŲ LITERATŪRA:

TARP ESTETIKOS,
TERAPIJOS IR VERSLO

Tarpdalykinė mokslinė konferencija „Šiuolaikinė lietuvių literatūra: tarp estetikos, terapijos ir verslo“, kurią organizuoja dr. Ramūnas Čičelis, kartu su Kauno kolegijos Menų ir ugdymo fakulteto Menų akademija, yra savalaikė reakcija į trūkstančią diskusiją apie tai, kiek literatūra, klasikine prasme, dar yra menas ir kiek – psichologinis veiksmas.

Pokalbiui subūrus istorikus, filosofus, kultūros teoretikus, antropologus, meno ir literatūros estetikos tyrėjus, literatūros kritikus, rašytojus, poetus, vertėjus, kultūrinių leidinių redaktorių, leidėjus ir kitų sričių specialistus, konferencijoje apmąstoma literatūra ir tyrinėjami jos žanrai, kritikuojamas grožinis

tekstas, nagrinėjamos literatūros ir rašytojo tapatybės nūdienoje, žvelgiama į šiuolaikinio skaitytojo lūkesčius, skiriamas dėmesys komercijos aspektui.

Nuomonių ir požiūrių skirtumai tarp konferencijos pranešėjų atveria erdvę pokalbiui apie tai, kokia yra lietuvių literatūros dabartis ir kokia galėtų būti jos ateitis.

PROGRAMA

10:00-10:10 Konferencijos organizatorių sveikinimo žodis

PLENARINIS POSĖDIS (moderuoja Ramūnas Čičelis)

10:10-10:30 Gintautas Mažeikis (Vytauto Didžiojo universitetas) „Literatūra, KI ir ateities egregorai“

10:30-10:50 Kastytis Antanaitis (Vytauto Didžiojo universitetas) „Lietuviško istorinio romano šiandiena: žanro grynumo krizė, komercija ir kolektyvinė atmintis“

10:50-11:10 Saulius Keturakis (Kauno technologijos universitetas) „Šiuolaikinė lietuvių literatūra knygų neskaitantiems“

11:10-11:30 **PERTRAUKA**

I SEKCIJA (moderuoja Miglė Munderzbakaitė)

11:30-11:50 Jurgita Girčienė, Patricija Astrauskaitė (Vilniaus universitetas) „Grožinių knygų skaitymas kaip lietuvių skaitytojų intraasmeninės ir tarpasmeninės komunikacijos pokyčių stimulatorius: biblioterapinė prieiga“

11:50-12:10 Egidija Šeputytė - Vaitulevičienė (Lietuvos analitinės psichologijos asociacija) „Pajautos laikas ir sinchroniškai psichoterapijoje ir poezijoje“

12:10-12:30 Sandra Bernotaitė (Klaipėdos universitetas) „Moralinių traumų randai moterų romanuose iš emigracijos“

12:30-12:50 Ida Daiva Povilaitė (Kauno kolegija) „Posthumanistinės intonacijos šiuolaikinėje lietuvių literatūroje“

12:50-13:00   PERTRAUKA

II SEKCIJA (moderuoja Ida Daiva Povilaitė)

- 13:00-13:20**   Sigita Kupscytė (Ažuolyno biblioteka) „Skaitytojų pasirinkimai ir bibliotekinės skaitymo skatinimo iniciatyvos: apžvalga ir vertinimai“
- 13:20-13:40**   Ramūnas Čičelis (Kauno kolegija) „Šiuolaikinės lietuvių literatūros kritikos ontologinis statusas: leidyklos „Baziliskas“ veikla“
- 13:40-14:00**   Juozas Žitkauskas (Asociacija „Slinktys“) „Ar knygynų vadybininkai ieškos naujų lentynų poezijai?“
- 14:00-14:20**   Zigmas Vitkus (Klaipėdos universitetas) „Kodėl ji buvo tokia populiari? Indianistinė literatūra Lietuvoje kaip pažinimo, įkvėpimo ir tikrovės paturtinimo šaltinis“

14:20-14:30   PERTRAUKA

- 14:30-15:10**   Aktorius Andrius Bialobžeskis skaito poeto Alvydo Šlepiko poeziją

TARPDALYKINĖ MOKSLINĖ KONFERENCIJA

ŠIUOLAIKINĖ LIETUVIŲ LITERATŪRA:

TARP ESTETIKOS,
TERAPIJOS IR VERSLO

PRANEŠIMŲ SANTRAUKOS

LITERATŪRA, KI IR ATEITIES EGREGORAI

GINTAUTAS MAŽEIKIS

Žvelgiant J.-P. Sartre'o akimis, ateitis yra mūsų egzistencinis veiksmas. Kitos formos ir kito šaltinio ji neturi. Ateities yra tik tiek, kiek ją sukuriame. Žengiamo į ateitį sukurdami to, ko dar nebuvo, net jei šis sukūrimas kritikams atrodo kaip radikalus iškraipymas, deformacija, su-laužymas. Ateitį reikia išsigalvoti, tačiau to jai ir jos egregorų išlikimui dar nepakanka. Ją dar reikia įtvirtinti. Egregorai yra mūsų išsigalvotos būtybės, demonai, vaizduokliai, kurių buvimas, jų tvarumas priklauso nuo mūsų geismo, galvojimo, kulto, industrijos intensyvumo. Jie yra tik tiek, kiek mes juos kultivuojame ir tik tuo metu. Panašiai, kaip salamandros, kurios yra gyvos tik tuo metu, kai kūrename ugnį, arba basiliskai, kai mes jais apgyvendiname savo požemius. Ateities, civilizacijos pavidalai esti panašiu būdu: tol, kol juos kultivuojame, praktikuojame, plečiame – jie yra, o kai tik sustabdome šį veiksmą, prasideda decivilizacijos, irimo ir išnykimo procesai. Klausimas: kiek tokių civilizacijai reikšmingų egregorų gali sukurti literatūra ir jų tvarumą užtikrinti KI Lietuvoje? Dažnai galvojame, kad už ateitį atsakinga yra „kietoji“ mokslinė fantastika (hard sci-fi). Tačiau ne mažiau reikšminga yra švelnioji fantastika (soft sci-fi). Pagaliau, spekulatyviojo realizmo filosofija įrodo, kad keistoji literatūra (Weird fiction), artimai susijusi su naująja magija, mitologija ir siaubo literatūra, ir net fantazijos (fantasy) žanru, lygiai taip pat įgalina naujas ir tvarias vaizduotės sritis. Tai gerai iliustruoja R.R. Tolkieno „Viduržemės“, J.R.R. Martino „Ledo ir ugnies“, Ursulos K. Le Guin „Žemjūrės“ pasakojimai ar Hario Poterio imperija. Ir tai yra ne tik knygos, jų mokslinė analizė, kino filmai ir jų kritika, bet ir stalo ir lauko žaidimai, nauji turizmo keliai, turizmo industrijos ir net muziejai. Šis pasakiškas industrinis pasaulis remiasi korporacijų ir net gamybinių kompleksų veikla, į kurią pakliūva mokslinei fantastikai skirti muziejai, parkai, bibliotekos, knygos ir kino filmai. Pagaliau, ši kūryba ir jos laisvas kultivavimas persikelia į paveikslų, mados, muzikos ar gyvenimo stiliaus pasaulį. Pavyzdžiui, gotikinės fantazijos (fantasy literatūra, muzika) virto gotų subkultūros vizualine, jų muzikine išraiška,

tatuiruotėmis ir net lytiniu vienas kito viliojimu. Kitas dalykas, kiek lietuviškos KI yra pajėgios ir nori plėsti, remti, naudotis, konkuruoti egregorų ateities pasauliuose? Kaip pavyzdį, galime nagrinėti ryškią Lietuvos gotikinio romano rašytoją Jolitą Skablauskaitę. Kiek jos Vilniaus basilisko istorijos tapo industrinės KI plėtros prielaida? Kas trukdo tokiems proveržiams? Kur jos centras? Jonišio viešoji biblioteka? Arba, kodėl Kauno Velnių muziejus netapo vartais į ateitį?

LIETUVIŠKO ISTORINIO ROMANO ŠIANDIENA: ŽANRO GRYNUMO KRIZĖ, KOMERCIJA IR KOLEKTYVINĖ ATMINTIS

KASTYTIS ANTANAITIS

Istorinio romano ir istorijai skirtos grožinės literatūros tradicijos Lietuvoje nėra labai gilios, nors siekia beveik pusantro šimto metų laikotarpį ir apima apie šimto autorių kūrybą.

Lietuvių literatūroje labai ryškus su istorija susijusių grožinės literatūros tekstų žanrų ribų klausimas: laiko atstumo nuo autoriaus ir skaitytojo iki istorinio romano veiksmo laikotarpio nustatymas; aktuali istorinio romano žanro grynumo ir žanrų sintezės problema; paskutiniuosius porą dešimtmečių ryškėjanti istorinių romanų sintezė su politine arba su komercine literatūra bei gana unikalių lietuvių istorinėje beletristikoje dominuojančių temų, veikėjų ir kūrinių laikotarpių pasirinkimo priežastys.

Po sovietinės cenzūros ir savicenzūros sistemos žlugimo prasidėjęs Lietuvoje istorinių romanų kūrimo atgimimas ir jį lydintis meilės, augimo, nuotykių, vaikams skirtų, kelionių, detektyvinių bei fantastinių romanų, tuo pačiu metu turinčių lietuvių istorinio romano požymių, kūrimas vyksta vis sparčiau, ir tame sraute galima įžvelgti tam tikras tendencijas ir ne unikalius vien tik Lietuvai, tačiau gana ženklus dėsningumus, būdingus šiuolaikinei lietuvių grožinei istorinei literatūrai.

ŠIUOLAIKINĖ LIETUVIŲ LITERATŪRA KNYGŲ NESKAITANTIEMS

SAULIUS KETURAKIS

Mokyklose mokytojai skundžiasi, jog vaikai nebeskaito knygų, o universitetuose baigia išnykti taip vadinamoji ilgojo teksto patirtis. Tyrimai sako, jog studijoms reikalinga informacija studentus pasiekia trumpais fragmentais, labai retai gavusieji bakalauro diplomą gali pasigirti atidžiai išstudijavę bent vieną didesnės apimties knygą. Tokiame kontekste įdomu pasižvalgyti po įvairiausias rašytojams skirtas algoritmines platformas ir ten paieškoti lietuvių literatūros, kuri niekada nebuvo pasirodžiusi knygos pavidalu ir išsiaiškinti – gal knygų nebeskaitantys lietuvių literatūros mėgėjai susibūrė virtualiose erdvėse? Peržiūrėjus svarbiausias grožinei literatūrai skirtas platformas, tenka konstatuoti paradoksą, jog nuo knygų nosį sukantys lietuvių skaitytojai ir rašytojai nėra aktyvūs ir skaitmeninio literatūrinio gyvenimo dalyviai. Jie retai kada išbando populiarius naujųjų medijų žanrus (instapoezija, „chat fiction“), į socialines medijas panašėjančias skaitytojo ir rašytojo bendravimo aplinkas (pvz., „Glose“), naujus literatūrinio gyvenimo formatus, panašėjančius į tuos, kokius kinui suteikė „Netflix“, o muzikai – „Spotify“ (pvz., „GALATEA“). Tik vienintelėje grožinei literatūrai skirtoje platformoje „Wattpad“ yra susibūrusi beveik 100 lietuviškai rašančiųjų bendruomenė, eksperimentuojanti su taip vadinamaisiais literatūriniais serialais ir susilaukianti visai nemažo skaitytojų dėmesio. Remiantis šias duomenimis, pranešime siekiama suprasti svarbiausias lietuvių literatūros technologinio asketizmo priežastis, kurios – gali būti – slypi nuostatoje, jog nuolat mobiliajame įrenginyje paniręs jaunosios kartos atstovas negali būti lietuvių literatūros orientyru.

GROŽINIŲ KNYGŲ SKAITYMAS KAIP LIETUVIŲ SKAITYTOJŲ INTRAASMENINĖS IR TARPASMENINĖS KOMUNIKACIJOS POKYČIŲ STIMULIATORIUS: BIBLIOTERAPINĖ PRIEIGA

JURGITA GIRČIENĖ, PATRICIJA ASTRAUSKAITĖ

Grožinių knygų skaitymo poveikis skaitytojui, kaip tarpdisciplininis objektas, pasauliniu mastu gausiai tyrinėjamas. Nors nagrinėjami klausimai glaudžiai susiję su komunikacijos lauku, tačiau komunikacijos aspektu grožinių knygų skaitymo įtaka mažai tirta (tačiau dėmesys skaitymui, kaip vienai iš komunikacinės elgsenos formų, pastaruoju metu didėja).

Siekiant visybiškesnio požiūrio į grožinių knygų transformuojantį poveikį skaitančiojo asmenybei ir jo socialinei sąveikai, itin skatinamas tarpdisciplininis mokslą ir praktiką siejantis požiūris. Skaitymo poveikį sintetinančiuose darbuose įvardijami eksperimentinių laboratorinių tyrimų, paremtų mažo formato grožinių kūrinių ar jų ištraukų momentine įtaka, trūkumai, ir raginama tyrimus plėsti nagrinėjant ilgalaikį poveikį, patiriamą savanoriškai skaitant knygas natūraliomis aplinkybėmis. Biblioterapija, kaip mokslo ir praktikos sintezė, labiau orientuota į bendriaušius grožinio teksto poveikio aspektus paties skaitančiojo akimis, suteikia priegą iškeltiesiems klausimams spręsti. Jai būdingas tarpdalykinis požiūris, leidžiantis integruoti ir komunikacinį aspektą, sudaro prielaidas minėtai pageidautinai tyrimo perspektyvų sintezei, o šios krypties įtraukimas į bendrą gausių tyrimų lauką, kuris dėl objekto sudėtingumo vis dar laikomas mažai teištirtu, suteikia galimybę jį praplėsti.

Pranešime pristatomi teorinio ir juo paremto empirinio tyrimo rezultatai: siejant biblioterapinę priegą su komunikaciniu lauku atlikta įvairiakrypčių darbų sintezė ir kiekybinis tyrimas, kuris atskleidė, kad ilgalaikis savanoriškas biblioterapijai pamatinis giluminis grožinių knygų, tarp jų ir lietuvių autorių, skaitymas teigiamai veikia lietuvių skaitytojų intraasmeninės ir tarpasmeninės komunikacijos raišką.

PAJAUTOS LAUKAS IR SINCHRONIŠKUMAI PSICHOTERAPIJOJE IR POEZIJOJE

EGIDIJA ŠEPUTYTĖ-VAITULEVIČIENĖ

Psichoterapiniame darbe viena pagrindinių užduočių psichoterapeutui/ei yra užčiuopti ir atliepti giluminius į terapiją atėjusio žmogaus psichikos poreikius. Daugeliui žinoma, kad psichoterapijoje svarbu ne tik tai, kas pasakoma, bet ir neverbalinės išraiškos priemonės. Taip pat numanoma, kad psichologas/ė ar psichoterapeutas/ė turi gebėjimą skaityti „tarp eilučių“. Ką reiškia skaitymas „tarp eilučių“? Kaip toks įgūdis įgyjamas? Kaip tai siejasi su poezijos rašymu, suvokimu ir patyrimu?

Pajautos laukas – psichoanalitinė sąvoka, kuri žymi žmogaus gebėjimą patirtį santykį, būseną, įvykį su tam tikru suvokimo atvirumu ir sąmoningumo patyrimui, ir sąmoniniam vyksmui. Šiame pranešime nagrinėjama, kaip šis gebėjimas arba, tiksliau, suvokimo parengtis pasireiškia tiek psichoterapijos metu, tiek rašant/skaitant poeziją. Taip pat pranešime dalijamasi įžvalgomis, kodėl šis gebėjimas, jo ugdymas itin svarbus būtent dabartininiame informacijos ir technologijų amžiuje.

MORALINIŲ TRAUMŲ RANDAI MOTERŲ ROMANUOSE IŠ EMIGRACIJOS

SANDRA BERNOTAITĖ

Trauminis totalitarinio režimo poveikis pasireiškia per moralines traumas, kurios verčia psichiką ieškoti prisitaikymo ir kurti tokius apsauginius mechanizmus, kaip moralinę disociaciją – savotišką vidinį skilimą. Po Lietuvos nepriklausomybės atgavimo emigravusių moterų populiariajai literatūrai priskiriami autobiografiniai romanai turi panašumų – saaviironišką, pramoginį atspalvį, tačiau jų turinys – trauminis, skausmingas ir visai nejuokingas. Ryškus nesutapimas tarp pasakojimo lengvumo ir

turinio tamsos kuria įspūdį, kad moralinio pasirinkimo reikalaujančios situacijos, kurias išgyveno ir aprašė autorės, nebuvo jų pačių sąmoningai apmąstytos ir nėra suvoktas jų smurto lygis. Krenta į akis atsakomybės nebuvimas, protagonistų (ir pasakotojų) moralinis dvilypumas bei nuoširdumas šią savybę deklaruojant kaip privalumą. Pranešime keliama klausimai: ar nėra taip, kad išpažintys romanų forma daromos nesuvoktu saviterapiniu tikslu – siekiant išorinio patvirtinimo, kad elgesys ir pasirinkimai buvo tinkami, mažai kenksmingi, ir kaip tokia lektūra veikia moterišką skaitytojų auditoriją?

POSTHUMANISTINĖS INTONACIJOS ŠIUOLAIKINĖJE LIETUVIŲ LITERATŪROJE

IDA DAIVA POVILAITĖ

Kas yra žmogaus tikslas? Kas daro mus žmonėmis? Visais laikais žmonėms rūpėjo šie klausimai, ir daugmaž visą laiką žmonės buvo įsitikinę, kad žmonės yra pasaulio viršūnė. Net ir religinės valdžios monopolio laikotarpiais svarbiausias tarpininkas vis tiek buvo žmogus, o religinius apribojimus žmogus visad galėjo apeiti. Posthumanizmo klausimas „Kas daro mus žmonėmis?“ netikėtai suponuoja nebe tokį tiesmuką ir viena-reikšmišką atsakymą, kėsindamasis į žmogaus būties esmę ir pašėpdamas iki šiol turėtas tiesas. Posthumanizme žmogus išlieka žmogumi, tačiau iš kitos pusės, tam tikra prasme, tai neišvengiamai to žmogaus, kokį mes pažįstame, pabaiga. Nė vienas nėra teisingas ir nė vienas dėl nieko nebegali būti tikras.

Literatūra istorijoje dažnai buvo gelbėjimosi ratas ir dabar, kad ir sutrikdyta posthumanistinių vėjų, pasitelkusi ironiją, aštrintais eseistikos ar distopijų ašmenimis vis drąsiau paruošia modernių technologijų, gamtos ir žmogaus tapatybės klausimus, drąsiai tyrinėja, kaip tai keičia mūsų supratimą apie žmogaus esybę, egzistenciją ir ateitį.

SKAITYTOJŲ PASIRINKIMAI IR BIBLIOTEKINĖS SKAITYMO SKATINIMO INICIATYVOS: APŽVALGA IR VERTINIMAI

SIGITA KUPSCYTĖ

Šiuolaikinėje posthumanistinėje visuomenėje technologijų įtakai vis augant, susiduriant su dėmesio deficito problema, keičiasi žmogaus informacijos suvokimo bei vartojimo įpročiai, kartu ir skaitymo įpročiai. Vis daugiau dėmesio skiriama skaitymo skatinimui (skelbiamos įvairios skaitymą skatinančios akcijos, žaidimai, įgyvendinama nacionalinė skaitymo skatinimo programa). Bibliotekos būdamos arčiausiai skaitytojų nuolatos stebi jų skaitymo tendencijas ir literatūrinius poreikius. Remiantis Kauno Ažuolyno bibliotekos turimais duomenimis, pranešime apžvelgiamos kelių metų skaitymo tendencijos – labiausiai skaitomos knygos, daugiausia dėmesio sulaukiantys žanrai, skaitytojų skaičiaus kaita. Lyginami kelių metų duomenys leidžia atsakyti į klausimą, ar skaitytojų literatūriniai poreikiai iš tiesų keičiasi? Svarstoma apie šiuolaikinio skaitytojo pasirinkimus, kas lemia esamą skaitymo situaciją bei kokią įtaką jai turi nacionalinės skaitymo skatinimo iniciatyvos.

ŠIUOLAIKINĖS LIETUVIŲ LITERATŪROS KRITIKOS ONTOLOGINIS STATUSAS: LEIDYKLOS „BAZILISKAS“ VEIKLA

RAMŪNAS ČIČELIS

Pranešime nagrinėjama, kaip šiuolaikinės lietuvių literatūros lauke funkcionuoja 2020-aisiais įsteigta leidykla „Baziliskas“ (anksčiau „Bazilisko ambasada“). Pagrindinis dėmesys telkiamas į poetų Gretos Ambrazaitės, Dominyko Norkūno ir Simono Bernoto, kurie įsteigė šią leidyklą ir kartu jai vadovauja, leidybinės veiklos preferencijas ir jų išleidžiamų kny-

gų recepciją lietuvių literatūros kritikoje. Keliamos hipotezės ir kvestionuojama, ar klasikinės sociokritikos prieš kelis dešimtmečius suformuluota literatūros lauko ir jo agentų – autorių, leidėjų, redaktorių, kritikų – sąveikos teorija gali paaiškinti, kaip jauni leidybos iniciatoriai dabartinėje Lietuvoje kuria ir puoselėja savąjį literatūros verslą. Pranešime taip pat analizuojama, kas lemia tai, kad „Baziliskas“ išleidžia vieną ar kitą knygą ir josios vertinimus kultūrinėje bei akademinėje spaudoje. Tyrimo pabaigoje išvedama, kad šiuolaikinės literatūros ir jos kritikos ontologiją tiksliau ir išsamiau paaiškina amerikiečių medijų teoretiko Benedicto Andersono postuluojuama įsivaizduojamų bendruomenių koncepcija, išryškinanti pagrindinius literatūros srities procesų dėsninumus – simbolinės ir finansinės galios koncentracijas, kritikų jungimąsi į neformalias grupes bei įtaką šiuolaikiniam lietuvių literatūros kanonui.

AR KNYGYNŲ VADYBININKAI IEŠKOS NAUJŲ LENTYNŲ POEZIJAI?

JUOZAS ŽITKAUSKAS

Įsitikinimas, kad menas ir komercija nedera – senas, nelabai išsilavinusios gadynės mąstymo bruožas. Iš dalies romantizuotas, primenantis tuos laikus, kai menininko įvaizdis buvo pusalkanio žmogaus, negebančio susitvarkyti kasdienių buities dalykų. XXI a. ragina menininkus būti komerciškai aktyviais bent tiek, kad jie patys galėtų pasirūpinti savo kasdienybe. Šiandien nėra nei partijos, nei vyriausybės, kuri kūrėją laikytų it valtelėje ir neleistų prie jos priartėti bet kokiai audresnei bangai, galinčiai jį nuplukdyti nežinia kur... Šiuolaikinis kūrėjas pats turi mokėti irkluoti ir išsiirkluoti.

Jeigu knygos leidybą laikome meno, kultūros dalimi (o taip, mano manymu, ir yra), tai ši sritis šiame lauke bene komerciškiausia. Mes dažnai mėgstame skirstyti leidyklas į leidžiančias komercinę ir nekomercinę literatūrą. Yra knygos ir yra literatūra. Pirmajai kategorijai priskiriu populiariają literatūrą (meilės romanus, detektyvus, pseudo psichologijos

knygas, gyvenimo būdo patarimus ir t.t.), antrajai – poeziją, rimto turinio prozą, filosofiją, meno albumus ir pan.

Iš rimtos literatūros leidybos šiandien gero kapitalo nesusikrausi, per daug socialiai negyvensi, tačiau gyventi galima, nes tave maitina ne tik pinigai, bet ir suvokimas, kad ne viskas, kas šiandien populiariu, komerciškai apsimoka, yra ir bus pastovu. Tikėjimas, jog šiandien menkliau suvokiami ar mažiau vertinami literatūros žanrai yra labiau ateities, nei dabarties (praeities?), skatina jais užsiimti. Gyvenu ir dirbu vildamasis, kad ateis laikai, kai daugumos Lietuvos didžiųjų knygynų vadybininkai turės sukti galvą, kaip savo valdose grąžinti poeziją, kur rasti jiems gražių ir tvirtų lentynų, nes be eilėraščių knygų jų prekybos vietoms grės rimtas bankrotas. Tad viltis – ne vien kvailių motina...

KODĖL JI BUVO TOKIA POPULIARI? INDIANISTINĖ LITERATŪRA LIETUVOJE KAIP PAŽINIMO, ĮKVĖPIMO IR TIKROVĖS PATURTINIMO ŠALTINIS

ZIGMAS VITKUS

Nuotykių klasika apie Šiaurės Amerikos vietines tautas buvo bene vienintelė literatūra Europoje, kuri buvo ne tik skaitoma, bet ir praktikuojama – (iš)žaidžiama. Knygos apie „indėnus“ daugiau kaip šimtą metų funkcionavo kaip kitų tautų pažinimo šaltinis, įkvėpimo šaltinis, žaidimo instrukcija, sykiu ir būdas praturtinti tikrovę, o gal ir nuo jos pabėgti. Savo pranešime sieksiu aptarti indianistinių knygų leidybos tradiciją Lietuvoje ir jos kaitą, atliepusią įvairius mūsų visuomenėje vykusius sociokultūrinius procesus, taip pat šios literatūros reikšmę Lietuvos vaikams ir jaunimui.

TARPDALYKINĖ MOKSLINĖ KONFERENCIJA

ŠIUOLAIKINĖ LIETUVIŲ LITERATŪRA:

TARP ESTETIKOS,
TERAPIJOS IR VERSLO

2024

SPALIO 10

10 VAL.

Kauno kolegijos Menų akademija
Pelėdų kalno
GALERIJA

MENŲ IR UGDYMO FAKULTETAS
MENŲ AKADEMIJA

KONFERENCIJOS VIETA:

Menų akademijos „Pelėdų kalno“ galerija
(A. Mackevičiaus g. 27, Kaunas)

KONFERENCIJOS ORGANIZATORIUS:

dr. Ramūnas Čičelis,
Kauno kolegijos Menų ir ugdymo fakulteto Menų akademija